

LBRIS

We know
books

Daniela Maria BOȘCA

PARENTALITATEA
Percepția relației dintre
părinți și adolescenți

t...

TRITONIC

Tritonic Books

București | 2025

Daniela Maria BOȘCA
PARENTALITATEA
Percepția relației dintre părinți și adolescenți

Copyright © Daniela Maria BOȘCA
Copyright © TRITONIC 2025 pentru ediția prezentă.
Toate drepturile rezervate, inclusiv dreptul de a reproduce fragmente din carte.

TRITONIC
Str. Coacăzilor nr. 5, București
e-mail: editura@tritonice.ro
www.tritonice.ro

Tritonic București apare la poziția 18 în lista cu Edituri de prestigiu recunoscut în domeniul științelor sociale (lista A2) (CNATDCU):
http://www.cnatdcu.ro/wp-content/uploads/2011/11/A2_Panel41.xls

Colecția Asistența socială este coordonată de prof. univ. dr. Doru Buzducea.

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
BOȘCA, DANIELA MARIA
Parentalitatea : percepția relației dintre părinți și adolescenți /
Daniela Maria Boșca. - București : Tritonic Books, 2025
Conține bibliografie
ISBN 978-606-749-826-4

159.9

Coperta: Alexandra Bardan
DTP: Ioan Dorel Radu
Editor: Rebeca Cojocaru
Comanda nr. AS04 / 2025
Bun de tipar: Iunie 2025
Tipărit în România

Orice reproducere, totală sau parțială, a acestei lucrări, fără acordul scris al editorului, este strict interzisă și se pedepsește conform Legii dreptului de autor.

CUPRINS

MULȚUMIRI	7
INTRODUCERE	11
Capitolul 1. CADRUL CONCEPTUAL ȘI TEORETIC	13
1.1. Abordări ale parentalității și ale educației parentale	14
1.1.1. Teorii ale parentalității	14
1.1.2. Teorii ale educației parentale	23
1.2. Stilurile co-parentale	24
1.3. Teorii ale familiei	26
1.3.1. Teoria interacționistă	34
1.3.2. Teoria funcționalistă și teoria sistemică	35
1.3.3. Teoria conflictualistă	37
1.3.4. Teoria feministă	38
1.3.5. Teoria „Pattern-ului familial și transgeneraționalul”	40
1.4. Scurtă prezentare a celor mai recente studii realizate în România	40
1.5. Alianțele familiale – o joncțiune între abordările axate pe dezvoltare, abordări familiale și sistemice	42
1.6. Comportamente ale adolescenților și stilurile parentale	47
1.6.1. Teorii ale adolescenței	48
1.6.2. Situația adolescenților în România	52
1.6.3. Dimensiuni ale relației părinte-adolescent	86
1.7. Perceperea stilurilor parentale și a relației părinte-copil: diferențe dintre adolescenți-părinți și impactul asupra dezvoltării adolescenților	105
Capitolul 2. METODOLOGIA CERCETĂRII	115
2.1 Justificarea paradigmei și a metodologiei	117
2.2 Etica și protecția datelor cu caracter personal	120
2.2.1 Aspecte etice specifice etapelor cercetării	122
2.2.2 Calitatea și integritatea cercetării și formarea în domeniul eticii	124
2.3 Design-ul cercetării	128

2.3.1. Scopul cercetării	128
2.3.2. Operaționalizarea conceptelor	129
2.4. Istoricul instrumentelor	140
2.5. Obiectivele cercetării	151
2.6. Întrebările cercetării	152
2.7. Ipotezele cercetării	152
2.8. Populația analizată	153
2.8.1. Participanți și proceduri	167
2.8.2. Caracteristicile generale ale subiecților	171
2.9. Cercetarea calitativă	173
2.10. Cercetarea cantitativă	176
2.10.1. Prezentarea Scalei de evaluare a stilurilor parentale	176
2.10.2. Modelul circumplex	183
2.11. Prezentarea metodologiei de lucru	186
Capitolul 3. REZULTATELE CERCETĂRII	191
3.1. Prima cercetare: Stilurile parentale	191
3.1.1. Stiluri parentale ale tatălui	198
3.1.2. Stiluri parentale ale mamei	208
3.1.3. Stiluri parentale și sexul copilului	217
3.1.4. Stilurile parentale și mediul de proveniență	219
3.1.5. Stiluri parentale și structura familiei	220
3.1.6. Stilurile parentale ale mamei și tatălui în funcție de axa control și responsivitate	226
3.2. A doua cercetare Modelul circumplex dimensiunea de conexiune și flexibilitate în familie	231
3.2.1. Modelul circumplex la copii	231
3.2.2. Modelul circumplex la părinți	233
3.3. Analiza calitativă	234
Capitolul 4. DISCUȚII	269
4.1. Discuții	269
4.2. Limitele cercetării	279
CONCLUZII	281
Bibliografie	295

MULȚUMIRI

Doresc să aduc mulțumiri speciale coordonatorului meu științific, doamnei Prof. univ. dr. Daniela COJOCARU, pentru încrederea pe care a investit-o în mine în toată perioada de pregătire a doctoratului, pentru sprijin și îndrumare, pentru răbdarea și profunzimea cu care a ales să mă însoțească pe acest drum. Vreau să-mi exprim sincera recunoștință pentru toate emoțiile pozitive pe care le-am experimentat împreună pe parcursul acestui doctorat și pentru ajutorul său neprețuit în momentele grele din această perioadă. Am explorat sub îndrumarea sa tematica parentalității, a familiei și a mecanismelor dintre relațiile copil-părinte, într-un mod științific, care m-a fascinat și care mă face să îmi doresc să descopăr și mai mult în viitor.

De asemenea, doresc să îmi exprim recunoștința față de membrii comisiilor de evaluare, care pe parcursul doctoratului mi-au oferit cu generozitate, apreciere, multă încredere, sugestii și îndrumări.

Mulțumirile mele și multă recunoștință se îndreaptă și către echipa Școlii de Doctorat de la Universitatea „Alexandru Ioan Cuza” din Iași, Facultatea de Filosofie și Științe Social-Politice, precum și către colegii din școala doctorală, împreună cu care am parcurs acest drum.

Gândurile mele de recunoștință și mulțumiri calde se îndreaptă către toți adolescenții care au acceptat să se implice în această provocare a exploatării stilurilor parentale și au

în prezența sau absența celuilalt părinte; ei numesc „efectul de ordinul doi” influența pe care contextul o exercită asupra aranjamentului unei interacțiuni. Astfel, pentru a înțelege contextul social în care trăiește copilul, nu este posibil să se evalueze numai relația mamă-copil, este obligatoriu să fie analizată și evaluată și relația tată-copil, după cum este, de asemenea, necesar să se ia în considerare modul în care sunt organizate interacțiunile, atunci când toate acestea elemente sunt împreună, deoarece copilul trăiește alături de părinții săi într-o comunitate.

Nici în zilele noastre, studiile legate de familia precoce, de relațiile timpurii dintre copil și părinți nu sunt încă destul de dese, mai ales în relație cu triada (Foley, Goldfeld, McLoughlin, 2000). Studiarea familiei timpurii necesită o teorie specifică, care face posibilă explicarea interacțiunilor triadice, mai ales în funcție de dimensiunile proprii.

Lucrarea se va axa pe analiza conceptelor de parentalitate și co-parentalitate, precum și legăturile între membrii familiei, alianțele familiale, instrumentele folosite pentru a evalua interacțiunile părinți-adolescent, precum și mecanismul prin care aceste relații afectează dezvoltarea adolescentului, impactul și măsurile de precauție care trebuie luate pentru a sprijini politicile publice și practicile în domeniul parentalității.

Dat fiind faptul că am ales să folosesc metodele mixte în cercetare, cadrul teoretic al studiului propus implică o perspectivă constructivistă pentru abordarea calitativă și o perspectivă post-pozitivistă pentru aspectul cantitativ. Folosirea unei astfel de perspective va permite înțelegerea modului în care copiii se dezvoltă, sub influența stilurilor co-parentale, parentale și a alianțelor familiale din mediul lor de viață.

Capitolul 1.

CADRUL CONCEPTUAL ȘI TEORETIC

ACEST CAPITOL FACE în prima parte o analiză a modului în care anumiți autori și cercetători fac referințe la construcția psiho-socială a conceptului de parentalitate și co-parentalitate, la modul în care acesta a evoluat de-a lungul anilor, la modul în care rolurile părinților s-au modificat datorită multitudinilor de factori. De asemenea, lucrarea analizează și stilurile parentale definite de către diverși autori, tipologia acestora și evoluția lor, dar și modul în care ele devin o bază pentru dezvoltarea copilului. Stilurile parentale sunt clasificate în funcție de două axe: cea a afecțiunii parentale „căldura” parentală și a „controlului” parental, al regulilor. Este analizat modul în care acestea influențează stima de sine, responsabilizarea și autonomia comportamentală a adolescenților. Abordările axate pe dezvoltare, precum și alte abordări ale parentalității sunt prezente în această lucrare, apoi se face trecerea de la paradigmele reduționiste la cele dinamice și interacționist-sistemice în studiul relației părinți-copii.

A doua parte a acestui capitol se referă la caracteristicile adolescenței, la efectele pe care le au așteptările adolescenților față de modelul „stilul” parental, precum și mecanismele dintre stilurile parentale și relația adolescent-părinte și impactul asupra dezvoltării stimei de sine, a autonomiei și a responsabilizării.

Este important de menționat faptul că relațiile copil-părinte, ca și alte relații de altfel, fie ele de cuplu sau alt tip de

relație, sunt bidirecționale și se influențează reciproc. Este adevărat faptul că stilurile parentale, comportamentul părinților în general, influențează dezvoltarea copilului, însă este la fel de important faptul că și caracteristicile adolescenților influențează relația cu părinții lor. Despre acest lucru se va discuta în cadrul acestui capitol și despre rolul de mediator pe care așteptările adolescenților îl au în cadrul relației cu părinții lor.

Lucrarea analizează perioada adolescenței, în special, trecerea de la învățământul gimnazial la cel liceal și anume perioada de vârstă cuprinsă între 15–17 ani, mecanismele care influențează relația copil-părinte.

1.1. Abordări ale parentalității și ale educației parentale

1.1.1. Teorii ale parentalității

Verbul latin „parere”, ce semnifică a da naștere, a educa sau a dezvolta stă la baza termenului de „parentalitate”. Așadar, atunci când ne referim la parentalitate, nu vorbim nepărat de persoanele care fac acest lucru, ci, mai curând, la activitatea în sine pe care părinții o desfășoară și la procesul dezvoltării și educării de către părinți. Așadar, procesul în sine, mecanismele lui de funcționare, interacțiunile sunt cele analizate în contextul familial și nu numai. Cu alte cuvinte aceste procese pot fi realizate de către părinți sau alte persoane care îngrijesc copiii. (Hoghughi & Long, 2004)

Există diverse teorii care situează parentalitatea în timp și spațiu, având o determinare socială, fiind influențată de societate, iar altele care spun că parentalitatea este un comportament natural, chiar instinctual. Fiind un proces multidimensional și complex, parentalitatea implică o varietate de atitudini, aptitudini, comportamente, competențe, care sunt legate direct de participarea părinților și inserția lor în comunitate. Dacă primele cercetări făceau referire la diada

mamă-copil, în ultimii ani, cercetările nu doar că se extind asupra triadei, ci includ sistemic mediul din care copilul face parte, dar, mai ales, studiază modelele parentale ale unor categorii de părinți care au apărut odată cu schimbările survenite în societate, cuplurile gay de exemplu, sau cuplurile infertile. De altfel, parentalitatea a fost mult analizată în ultimii ani și din punctul de vedere al stilurilor parentale și al stilului de viață în societatea modernă (Beck și Beck, 2002). Familiile care au un stil diferit de cel tradițional au fost denumite familii non-tradiționale sau forme alternative de familie (față de configurația triunghiulară clasică). Așadar, schimbările profunde și rapide la nivel societal, cauzate de evoluția demografică, de evenimente istorice, dar și de evenimente speciale de deconstrucție caracteristice timpurilor post-moderne, au modificat semnificația parentalității (Taylor *et al*, 1997).

Deprivatizarea mediului familial pe de o parte, intruziunea diverselor instituții în spațiul domestic și influența mass media în construirea realităților sociale, pe de altă parte, pun familia într-o situație marcată de nevoia unui sprijin extern.

Terry Arendell (1997), dezvoltând teza construcționistă a familiei, susținută de Gubrium & Holstein în lucrarea „What is family” (1990) și particularizând-o la contextul parentalității, comentează faptul că „activitățile parentale nu sunt comportamente naturale, derivate din capacitatea de reproducere, ci modurile în care copiii sunt crescuți, îngrijiți și socializați (...) sunt procese sociale dinamice, deschise și mutabile. Multidimensională și complexă, parentalitatea implică diverse comportamente, abilități și obiective, învățate prin participarea la comunitatea socială. Chiar și capacitățile de a îngriji și de a empatiza cu alții, deși, sunt intrinseci ființei umane, sunt dezvoltate prin învățare. Relațiile părinte-copil sunt formate și susținute prin interacțiuni sociale, iar relațiile și experiențele sunt interpretate și semnificate” (Arendell, 1997, p. 4).

Teoria dezvoltării prezintă, în primul rând, o analiză a modificărilor sistematice și de model parcurse de familie în toate stadiile de existență. Astfel, sunt subliniate rezultatele cercetărilor lui Rodgers & White (1993), care propun o serie de concepte cheie: poziția, normele, rolul, etapa de familie, trecerile, cariera de familie sau abaterea. În opinia unor autori precum Newbergers (1980) experiența parentală într-un mod mai degrabă, inconștient schimbă oamenii. Aceste aspecte sunt mult mai bine dezvoltate în teoriile de dezvoltare social-cognitivă în care se afirmă faptul că atât identitatea personală și sensul existențial fundamental, sunt afectate de rolul parental, acest lucru influențând așadar, întregul curs al vieții. Influența mediului social din jurul copilului și a proceselor relaționale de dezvoltare au fost de interes pentru practicanții din domeniul dezvoltării și al clinicienilor, de peste cincizeci de ani (Parke & Buriel, 1998).

Stilurile parentale devin principalele puncte de interes în prima parte a anilor '21 (Caporella, 2007). Aceste stiluri devin importante pentru societate, deoarece joacă un rol esențial în dezvoltarea copiilor și a adolescenților, persoane care sunt foarte importante pentru viitor. Studiile arată că, bunele practici ale părinților pot avea un impact pozitiv asupra dezvoltării acestora.

În cadrul *teoriei sistemice*, inițiată de către cercetătorul Bowen, este surprinsă definiția familiei ca o rețea de relații multi-generaționale, analiza familiei concentrându-se pe cele șase concepte interconectate (Bowen, 1966): diferențierea sinelui, triumphiurile, procesul emoțional al familiei nucleare, procesul proiecției familiei, procesul de transmisie multi-generațională, poziția de înrudire, separarea emoțională, procesul emoțional social. În continuare, teoria strategică include analiza comunicării umane în cadrul familiilor, care se comportă ca sisteme conduse de reguli, având un scop bine stabilit și presupunând prezența buclelor de feed-back,

pozitive sau negative, adică tipare de comunicare familială, unite prin elemente de stimul și răspuns.

Primele studii despre stilurile parentale au fost realizate de Darling & Steinberg (1993), apoi cercetări similare au fost efectuate de către Baumrind (1966, 1967, 1989, 1991a, 1991b) psiholog american, pentru a examina relația dintre modelele parentale specifice de creștere a copiilor și dezvoltarea copilului. Stilul parental este o construcție utilizată pentru a captura variațiile normale în încercările părinților de a controla și de a socializa cu copiii lor. Studiile de practici parentale au relevat constant prezenta aceluiași două dimensiuni de baza în relația părinte-copil: afecțiunea și controlul (Baumrind, 1975; Maccoby & Martin, 1983; Schaefer, 1965; Sears, Maccoby & Levin, 1957). Prima mare dimensiune face apel la sensibilitatea parentală, la reacțiile părinților la nevoile copilului și la susținere afectivă, iar a doua se referă la expectanțele și exigențele parentale, exprimate prin reguli și practici disciplinare.

Conceptul de stil parental dezvoltat de Diana Baumrind (1991a), reprezintă "structurarea specifică a anumitor valori, practici și comportamente, ce se caracterizează printr-un anumit raport stabilit între controlul și afecțiunea parentală".

Plecând de la aceste noțiuni, Baumrind (1975, 1978) a clasat stilurile parentale în patru grupe, în funcție de cele două axe ale controlului și afecțiunii (căldurii parentale)/responsivitate parentală care sunt prezentate într-un cadran ce are nivel scăzut și crescut de control și nivel scăzut și crescut de afectivitate/ responsivitate parentală:

Stilul parental autocratic (authoritarian) sau autoritar, este încadrat la nivelul ridicat de control, nivel scăzut de căldură părintească, responsivitate și sensibilitate. Acest stil parental este caracterizat mai degrabă, ca fiind unul în care predomină regulile dure și neflexibile, disciplinarea copiilor, chiar și cea fizică, coerciția, restricțiile și pedepsele; și mai puțin căldura

părintească, răspunsul la nevoile copiilor. Acești părinți nu au o comunicare bună cu copiii lor și au senzația că doar ce spun ei este important, iar copilul este un executant. Copiii crescuți de părinții autoritari pot avea o stimă de sine scăzută, dificultăți de comunicare și de socializare.

Stilul parental indulgent sau permisiv este caracterizat printr-un nivel de control, dar un nivel crescut de responsivitate, comunicare, căldură părintească și sensibilitate. Părinții care aparțin acestui stil parental, sunt, mai degrabă, permisivi cu copiii lor, nu reușesc să stabilească reguli și limite cu aceștia, dar au o comunicare bună cu copiii, satisfac orice dorință și nu doar nevoile copilului. Consideră că în acest fel își manifestă iubirea și susținerea pentru copiii lor. Acești părinți fie nu consideră regulile și limitele necesare, fie nu doresc să-și supere copiii. Adolescenții crescuți de către părinții permisivi au multă libertate de exprimare și, implicit, și libertatea de acțiune, părinții lor fiind suportivi dar pasivi în ceea ce privește limitele.

Părinți care aparțin stilului autoritativ (authoritative), numit și democrat se încadrează la un nivel de control și căldură părintească, responsivitate și sensibilitate. Copiii care sunt crescuți de părinți autoritativi au un atașament securizant, o stimă de sine crescută și sunt încurajați să devină autonomi. Acești părinți își iubesc copilul, răspund nevoilor acestuia, îl susțin, au o comunicare bună, dar, în același timp, stabilesc reguli și limite clare cu aceștia. Așadar, părinții ascultă activ, țin cont de opiniile copiilor și îi implică în deciziile ce se iau în familie.

La polul opus părinților autoritari se află părinții neglijenți, neimplicați, cu un nivel scăzut de control parental și, totodată, un nivel scăzut de afecțiune parentală, căldură, responsivitate și sensibilitate. Aceștia consideră că nevoile lor sunt mai importante decât ale copilului, sunt mai degrabă centrați pe viața lor, sau fiind în situația în care abandonează

rolul de părinte, din motive emoționale, oboseală, frustrare sau conflicte interioare. Interacțiunile lor cu copiii sunt minime, comunicarea slabă iar copiii sunt afectați în mod evident de acest lucru. Aceștia pot avea probleme de socializare, de stimă de sine și rezultate școlare scăzute, inclusiv tulburări emoționale.

Modelul „stilului parental” a fost dezvoltat de-a lungul anilor. Au fost identificate mai întâi trei stiluri parentale: autoritar, democrat și permisiv, apoi a fost identificat stilul neglijent. Factorul de control ajută la identificarea nivelului de autoritate pe care părintele îl exercită pentru a-și îndeplini rolul de părinte, iar factorul responsivitate indică nivelul căldurii parentale, al sensibilității părinților la nevoile copilului. Rolul de părinte este așadar, îndeplinit în conformitate cu stilurile parentale diferite, iar influența asupra dezvoltării copilului este una semnificativă (Baumrind, 1966, 1967, 1989, 1991a, 1991b; Darling & Steinberg 1993; Maccoby & Martin, 1983).

Impactul parental se adresează unui spectru larg al dezvoltării copilului de la aspecte ce țin de socializarea copilului, la abilitățile de învățare și modelele de comportament, continuând cu aspecte ce țin de reglare emoțională și rezultate școlare. Influența stilurilor parentale poate structura într-un mod pozitiv sau negativ viața copilului, oferindu-i legături sociale, sau dimpotrivă izolându-l de rețeaua socială, oferindu-i siguranță și suport, sau invers nesiguranță și lipsa suportului, motivându-l sau demotivându-l (Bradly, 2007; Grucec & Hastings, 2007; Maccoby, 1992, 2007).

Așa cum se poate vedea din mai multe studii modul în care părinții își exersează autoritatea parentală s-a modificat în ultimii ani, datorită transformărilor socio-culturale. Scăderea nivelului de control parental se datorează și etapelor de dezvoltare a copilului (Amit, 2006; Holden, 2010; Elkind, 1994; Omer, 2000, 2002, 2008). Cercetarea calitativă a acestei lucrări va prezenta și modul în care părinții își modifică

gradul de control parental odată cu înaintarea în vârstă a copilului, ajungând ca la adolescență controlul parental să fie ceva mai scăzut.

Deși, o mare parte a cercetătorilor sunt de părere că stilul parental autoritativ sau democrat este cel mai potrivit pentru creșterea adolescenților (Steinberg, 2001), așa cum se poate vedea din mai multe cercetări, părinții sunt din ce în ce mai puțin capabili în a-și exercita controlul parental (Amit, 2006; Holden, 2010; Elkind, 1994; Omer, 2000, 2002, 2008). Este important de menționat faptul că stilurile parentale reprezintă un construct în evoluție, influențat de schimbările socio-economice și culturale, dinamic și influențat de relația copil-părinte, astfel un părinte poate avea cu un copil un anumit stil parental, iar cu ceilalți copiii alt stil, după cum cu același copil poate avea într-o etapă a dezvoltării un stil, iar într-o altă etapă un stil diferit (Baumrind, 1966, 1967, 1989, 1991a, 1991b; Darling & Steinberg 1993; Maccoby & Martin, 1983).

Deși, o mare parte a părinților fac eforturi ridicate pentru a-și armoniza stilurile parentale, este imposibil să reușească mereu, astfel că există situații în care cei doi părinți au stiluri total diferite. Un studiu realizat în 2014 în România, susține ipoteza de mai sus, arătând că cel puțin jumătate dintre persoanele intervievate în cadrul studiului au arătat faptul că există contradicție între stilurile aplicate în familie între parteneri (Birdwell, Gheorghe, Reynolds, Moraru, 2014). Același studiu indică faptul că în România părinții democrați sau autoritativi care au un nivel ridicat de afecțiune sunt într-un procent foarte mare (90%). Părinții din România au declarat în proporție de 90% că adeseori sau mereu își îmbrățișează copiii și le spun că îi iubesc. Aproape o treime dintre părinți atunci când vine vorba despre aplicarea unor sancțiuni, mai degrabă nu aplică sancțiunile cu care îi amenință pe copii atunci când sunt „obraznici”.

Părinții moderni nu par a fi interesați de modelul parental autoritar deși, există studii care demonstrează eficiența acestui stil, mai ales pe partea de prevenire (Steinberg, 2001).

Cea mai eficientă cale de a crește, educa și îngriji copilul, conform raportului „Building Character/ Formarea caracterului” (Lexmond & Reeves, 2009) prin analiza longitudinală din studiile de cohortă, ar fi educarea copiilor în stilul parental “iubire și fermitate”. Obținerea unor rezultate pozitive ulterior este strâns legată de echilibru dintre nivelul ridicat de afecțiune și o disciplinare constantă. Acest stil a fost corelat de către mai mulți autori (Lexmond & Reeves, 2009) cu dezvoltarea unei game de competențe de „caracter” la copii.

Așadar, există o serie de cercetări care arată că două tipuri de părinți se situează la extreme opuse ale spectrului educațional: părinții autoritari și părinții permisivi. Părinții autoritari sunt cunoscuți pentru a fi foarte exigenți cu copiii lor și pentru a avea standarde ridicate în ceea ce privește comportamentul și performanțele acestora, atât cele școlare, cât și cele extrașcolare. Ei impun reguli și discipline stricte, dar nu sunt foarte receptivi sau afectuoși în relația cu copiii lor și, în acest fel, o parte dintre aceștia nu răspund nevoilor copiilor, mai ales aceluia legate de partea afectivă, de suport emoțional. De obicei, acești părinți nu încurajează comunicarea deschisă și nu sunt preocupați de nevoile emoționale ale copiilor lor.

În schimb, părinții permisivi au un grad scăzut de control și supraveghere asupra copiilor lor. În schimb, permit copiilor să ia propriile decizii și să își asume responsabilitatea pentru propriile acțiuni. Acești părinți sunt permisivi în ceea ce privește comportamentul copiilor și îi acceptă foarte multe, dar, în același timp, au un grad mare de afecțiune, de suport emoțional, implicare și acceptare față de aceștia. Acești părinți acordă copiilor lor mai multe drepturi decât responsabilități, încurajând comunicarea deschisă și menținând o